

EGW az egyszemélyi vezetésről

„Amikor ezt a hatalmat, amelyet Isten az egyházba helyezett, egy embernek tulajdonítják, őt pedig felruházzák azzal a tekintéllyel, hogy ő legyen az értékítélet [az ő értékítélte/helyzetértékelése legyen a meghatározó] mások értelme számára, akkor az igazi bibliai rendet megváltoztatták. Sátánnak az ilyen ember értelmére irányuló erőfeszítései a legravaszabbak és néha a legellenállhatlanabb erejűek lesznek, mert úgy gondolja, hogy ennek az értelmén keresztül sok más emberét is befolyásolhatja. Álláspontod a vezetéssel kapcsolatban helyes, amennyiben az egyházon belül a legmagasabb szintű szervezett tekintélynek adod azt, amit egy embernek adtál. Istennek sohasem állt szándékában, hogy műve egy ember értelmének és egy ember értékítéletének a bélyegét viselje magán.” (3T – 493.o.)

„Butler vén ... már három évvel hosszabb ideje van hivatalban a kelleténél, és mostanra az értelem/gondolkodás minden alázata és szerénysége eltávozott tőle. Azt hiszi, hogy az általa betöltött feladatkör olyan hatalmat adni neki, hogy a hangja tévedhetetlen”. (1888, 82. sz. levél)

„Remélem, hogy népünk sohasem kapja a leghalványabb bátorítást sem arra, hogy olyan csodálatos bizalmat helyezzen véges, tévedő emberbe, mint amelyet Butler vénbe helyezett, mert a lelkipásztorok nem olyanok mint Isten, Butler vénben pedig túlságosan megbíztak a múltban... Ez azért történt, mert arra bátorítottak embereket, hogy egy emberre tekintsenek [és tőle várják], hogy az gondolkozzon helyettük, hogy ő legyen a lelkiismeretük, hogy mostanra annyira hasznavehetetlenek és képtelenek Isten hűségeseiként a kötelességük helyén állni.” (1891. 14. sz. levél)

„Gyakran kaptam azt az utasítást az Úrtól, hogy senki se rendelje alá az ítélőképességét más ember ítélőképességének. Sohasem szabad egyetlen ember értelmét, vagy néhány emberét elégséges bölcsességnek és erőnek/hatalomnak tekinteni, hogy a művet irányítsa, és megmondja, hogy milyen terveket kell követni. Amikor azonban a Generál Konferencián a mező minden részéről összegyülekezett testvérek gyakorlóják az értékítélet, a személyes függetlenséget és a személyes véleményt nem szabad makacsul fenntartani, hanem fel kell adni. Sohase tekintse érdemnek egy munkás független álláspontjának kitartóan fenntartását az általános testület döntése ellenében.

Időnként, amikor embereknek a mű általános igazgatásával megbízott kis csoportja a Generál Konferencia nevében oktan terveket igyekezett megvalósítani és Isten művét korlátok közé szorítani, azt mondtam, hogy nem tudom többé a Generál Konferencia hangját, amelyet ez a néhány ember képvisel, Isten hangjának tekinteni...Isten úgy rendelkezett, hogy amikor egyháza képviselői a Generál Konferencián a világ minden részéből összegyülekeznek, rendelkezzenek tekintéllyel. A hiba, amely elkövetésének veszélyében egyesek forognak, abban áll, hogy egy ember értelmére és értékítéletére ruházzák a tekintélynek és befolyásnak a teljes mértékét, amit Isten az egyházára ruházott a Generál Konferenciai gyűlés véleményében és megnyilatkozásában, hogy az művének fejlődése és előrehaladása érdekében tervezzon.

Amikor ezt a hatalmat, amelyet Isten az egyházba helyezett, teljesen egy embernek tulajdonítják, őt pedig felruházzák azzal a tekintéllyel, hogy ő legyen az értékítélet [az ő értékítélte/helyzetértékelése legyen a meghatározó] mások értelme számára, akkor az igazi bibliai rendet megváltoztatták. Sátánnak az ilyen ember értelmére irányuló erőfeszítései a legravaszabbak és néha szinte ellenállhatlan erejűek lesznek, mert az ellenség azt reméli, hogy ennek az értelmén keresztül sok más emberét is befolyásolhatja. Adjuk az egyház legmagasabb szervezett tekintélyének, amit hajlamosak vagyunk egy embernek, vagy emberek kis csoportjának adni.” (9T 260-261)

„Az Úr nagy tisztességben részesítette Mózeszt és csodákat tett a keze által, az a tény azonban, hogy mások vezetésére kiválasztották, nem vezette arra a következtetésre, hogy neki magának nincs szüksége tanításra.” (PP – A Vörös-tengertől a Sínai hegyig)